

Страхът от истината ражда чудовища

Лъжата за началото на Втората световна война и Великата манипулация след нея

Автор [Рени Нешкова](#) Публикувано на [22 юни 2018](#)

Пред паметника на съветските окупатори в София, 2018г.

Лъжата, че Втората световна война е започнала с нападението на Хитлер срещу СССР на 22 юни 1941г., е може би сред тези с най-тежки последици за бъдещето на демократичната общност. Това дори не е лъжа, а налагана догма, защото истината е била известна не само на западния свят, но и в комунистическия лагер. Още повече че Полша е част от него. А поляците доказаха, че имат памет за злото.

Истината е известна. На 1 септември 1939 г. първо Германия, а на 17 септември и СССР нахлуват в Полша. На 18 септември 1939 г. Германия и СССР излизат със съвместна декларация, подписана от Рибентроп, Сталин и Молотов, която гласи:

„Правителството на Райха и на СССР чрез подписания днес договор, като уреждат границите между двете държави, вследствие разпадането на Полската държава и създавайки по този начин

сигурна основа за продължителен мир в Източна Европа, единодушно изказват своето гледище, че е в интерес на всички народи да приключат положението на война, което съществува между Германия, от една страна, и Франция и Англия, от друга. Двете правителства, прочее, ще направят общи усилия да се постигне тази цел колкото е възможно по-скоро. В случай, че това не се достигне, ще се докаже, че Англия и Франция са отговорни за войната.“

Войната приключва и започва Великата световна манипулация. Поразени от лъжата са поколения, а както ще стане ясно по-долу, основна жертва са бившите съветски граждани. От същински съюзници на Хитлер и подпалвачи на война Съветите седнаха до победителите, по-точно – на главите им. Когато Хитлер напада СССР и Сталин е принуден по неволя да се превърне от враг на Запада в негов съюзник, е заложено най-отровното семе на злото. Може да се поспори кое е по-голямото зло, сторено от Хитлер – концентрационните лагери или соц лагера. За живелите в него няма съмнение.

И оттук започва възходът на половинвековно зло – комунизмът, който така и не бе осъден. Не говорим за формалните декларации, прокламации и други документи. Не бе осъден в главите и душите на много хора по света.

Макар и с отвращение след ВСВ комунизмът бе приет от демократичния свят за просто различен строй – вярно, малко градобитен, недоразвит икономически, леко диктаторски и грозноват, но иначе миролюбив и, най-важното, изнесъл войната на плещите си. Мнозина историци впрочем се съмняват, че без помощта на европейските му съюзници и САЩ, СССР щеше да победи Хитлер. Последствията са неизбежни – СССР става ядрена държава (тя и без съгласието на Запада щеше да стане, както го направи диктаторчето от Северна Корея).

През 90-те години се появява книгата на Виктор Суворов „Ледоразбивачът“, в която чрез публична и неоспорима информация се доказва, че ако Хитлер не бе нападнал СССР през 1941г., то СССР се е готвел да нападне Западна Европа през юли същата година. А това намества една важна част от пъзела на ВСВ – защо Хитлер ще тръгне на толкова рискована операция, нападайки СССР. Може би защото много западни правителства са използвали (или са си затворили очите) пред намеренията на Хитлер да отклони или да забави Сталин от подготвения поход срещу Запада.

Заради "Ледоразбивачът" Виктор Суворов бяга на Запад. Книгата е международен бестселър, преведен на всички основни езици. Само в Русия тя е издадена в четири милиона екземпляра, но публично е заклеймена от Горбачов, Елцин, Черномирдин, генералите Грачов и Волкогонов. Тя става повод за публикуването на стотици критически статии и три отделни книги срещу нея, заснемането на два филма и свикването на три международни конференции, опровергаващи твърденията и изводите на автора. За "Ледоразбивачът" Виктор Суворов е удостоен с почетното звание Професор хонорис кауза на Варшавския университет в Полша.

И за да стане още по-ясно как публични и доказуеми факти не могат да се преборят с последиците от многогодишни манипулации, предлагаме пълния текст на обръщението на Виктор Суворов към руските си читатели на книгата му „Ледоразбивачът“.

Към руските ми читатели

Простете ми.

Ако не сте готови да прощавате, недейте четете по-нататък тези редове, проклинайте ме и мен, и книгата ми — без да я четете. Така правят мнозина.

Аз посегнах на най-святото, което има нашият народ, посегнах на едничката светиня, която му е останала — на паметта за Войната, за така наречената „велика отечествена война“. Аз това понятие го заграждам с кавички и изписвам с малка буква.

Простете ми.

Втората световна война е терминът, който комунистите ни приучиха да пишем с малка буква. А аз пиша този термин с главна буква и доказвам, че Съветският съюз е главният виновник за нея и главният и инициатор. Съветският съюз е участник във Втората световна война от 1939 година, още от първия ѝ ден. Комунистите съчиниха легендата, че ни били нападнали и че от този момент била започнала „великата отечествена война“.

Аз изритвам тази легенда изпод краката им, както палачът изритва столчето, на което е стъпил осъденият на обесване. Човек трябва да има жестоко сърце или изобщо да го няма, за да стане палач, още повече — палач, който убива националните светини на един велик народ. На собствения си народ. На този

свят най-страшното е да си палач. Аз доброволно се нагърбих с тази роля. И тя ме докара до самоубийство.

Знам, че в милиони наши къщи и жилища по стените висят снимки на хора, които не са се завърнали от войната. Такива снимки висят и в моята къща. Не искам да оскърбявам паметта на милионите загинали, но като смъквам ореола на светостта от войната, с чието разпалване комунистите ни навлякоха безброй беди, аз все едно че неволно оскърбявам паметта на онези, които не са се завърнали от войната.

Простете ми.

Русия вече се отърва от насилствено натрапваната ѝ идеология и затова паметта за справедливата война остана сякаш едничката опора на обществото. Аз я разрушавам. Простете ми и нека потърсим друга опора.

Но недейте мисли, че в разрушаването и поругаването на светините аз намирам удовлетворение. „Ледоразбивачът“ не ми донесе радост. Наопаки. Работата над тази книга ме опустоши. Душата ми е празна, а мозъкът ми е препълнен с номера на дивизии. Не можех дълго да нося в мозъка си такава книга, ТРЯБВАШЕ да я напиша. Но за целта трябваше да забягна от страната. За целта трябваше да стана предател. Станах такъв.

Тази книга донесе толкова мъка в моя дом! Баща ми – Богдан Василиевич Резун – е изкарал цялата война по фронтовете, от първия до последния ѝ ден, бил е раняван няколко пъти, и то тежко, почти смъртоносно. Аз го направих баща на предател. Какво ли му е? Не знам – не ми достига смелост да си представя... На всичко отгоре разруших представата му за войната като за война велика, освободителна, отечествена. Моят баща стана първата ми жертва. Молих го за прошка. Той не ми прости.

И пак моля за прошка баща си. Пред цяла Русия. На колене.

Тази книга донесе мъка на всички около мен. За да напиша „Ледоразбивачът“ пожертвах всичко, което имах: заради книгата на моя живот, която не ми носи нищо освен безсънни нощи и яростни нападки от страна на критиката. Сега „Ледоразбивачът“ е признат в много страни. Но не винаги беше така...

Аз напълно съм заслужил присъдите си. Не искам прошка за предателството си и не искам то да ми бъде простено. Простете

ми за книгата. Моите смъртни присъди са справедливи до последната точка. И нека не си създават главоболия онези, на които им е заповядано да ги приведат в изпълнение: аз сам ще се накажа.

Не ме е страх от смъртта. Страхувах се да не умра, преди да съм написал тази книга, преди да изрека всичко, което съм проумял. Достраша ме, когато всички издатели на руски книги на Запад ми отказаха грубо или учтиво.

Книгата вече е издадена на единайсет езика. В Германия издържа осем издания, в Полша — три само през май 1992 година. Но на руски език нито един издател от 1980 година насам не посмя да публикува пълния ѝ текст. Ето това беше страшното. Сега вече първият от трите тома излезе най-сетне и на руски и мен от нищо повече не ме е страх. Ругайте книгата, ругайте ме и мен. Проклинайте ме.

Но — както ме проклинате — опитайте се да ме разберете и да ми простите.

Моята дръзка книга, моето предизвикателство към обществото ми простиha мнозина. Сред издателите на руски книги в чужбина храбреци не се намериха, но глави от „Ледоразбивачът“ се поместваха в свободните руски вестници и списания. Веднага и докрай ме подкрепиха правозащитниците Владимир Буковски, Едуард Кузнецов, Ирина Ратушинская, Игор Герашченко, Арина и Александър Гинзбург, Ирина Алексеевна Иловайская — главният редактор на вестник „Русская мысль“, който в продължение на седем години публикуваше глави от книгата ми, славният триумвират от руската редакция на Би Би Си в състав Леонид Владимиров, Всеволод Новгородцев и Алексей Леонидов. Много хора са ме подкрепяли през тия трудни години от живота ми и аз съм благодарен на всеки от тях. Как ли само не ми се е налагало да пробутвам „Ледоразбивачът“, да доказвам и да настоявам, да хабя времето и нервите на мнозина. Станеше ли нужда да браня идеята си, започвах да се зъбя и да засягам, да оскърбявам противниците и опонентите си, а понякога — да изскубвам гръцмули. Всички, които неволно съм засегнал, още веднъж моля:

Простете ми.

Аз съм предател, изменник... За такива прошка няма, но аз все едно ви моля:

ПРОСТЕТЕ МИ.

Виктор Суворов

12 октомври 1992 година

Бристол